

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Intru mulți ani Inalt Prea Sfințite Părinte

La Rusaliiile anului acestuia s-au împlinit douăzeci și cinci de ani de când Inalt Prea Sfințitul nostru Nicolae Colan, Mitropolitul Ardealului, a fost hirotonit întru arhieru. Un sfert de veac de arhierescă arhipăstorie nu este puțin, mai ales când acești ani sînt plini de belșug, de roadă bogată duhovnicească, spre folosul obștei dreptcredincioase din cadrul a două eparhii.

Era în primăvara anului 1936, când, în 26 aprilie, Marele Colegiu Electoral Bisericesc alege în scaunul văduvit al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului, prin trecerea la cele veșnice a vlădicului Nicolae Ivan, pe P. C. Protopresbiter Nicolae Colan, în acel timp rector al Academiei Teologice din Sibiu (astăzi Institutul Teologic de grad Universitar).

În prima zi de Rusalii, într-un mare cadru sărbătoresc, are loc hirotonirea întru arhieru a P. C. Prot. Nicolae Colan, în Catedrala Mitropolitană din Sibiu, unde nou alesul episcop se formase și activase peste 15 ani, sub oblăduirea directă a marelui Mitropolit Nicolae Bălan. Credincioși mulți s-au adunat la acest dublu praznic și hirotonirea a fost săvîrșită de un sobor de vlădici în frunte cu Inalt Prea Sfințitul Mitropoliți Nicodim al Moldovei și Nicolae Bălan al Ardealului. La sfîrșitul Sfintei Liturghii, vlădica Nicolae Bălan se adresa P. S. episcop Nicolae Colan cu cuvinte calde de îndemn, din care desprindem: „Tu iubite frate mai tînăr, P. S. episcop Nicolae al Clujului, care te-ai învrednicit a primi astăzi darul arhieriei, păstrează-l în cămara sufletului Prea Sfinției Tale și fă-l să rodească pentru binele Bisericii și al poporului nostru. Toată taina slujbei noastre plină de grea răspundere zace în devotamentul și în sfințirea gîndurilor cu care ne punem puterile întru îndeplinirea ei. Să fi tălmăcitor vrednic al vocii lui (Dumnezeu) poporului, care-ți va răspunde cu iubire, la iubirea ce-i vei arăta”.

Din răspunsul P. S. Episcop Nicolae Colan reproducem următoarele: „Rusaliiile sînt praznicul propovăduirii, al apostolatului. Chiar la acest mare praznic am avut bucuria de a primi darul arhieriei. Voi împrumuta din tîlcul lui toată înțelepciunea spre a fi cît mai de folos Bisericii și neamului”.

Alegerea și hirotonirea întru episcop a P. S. Nicolae Colan se dovedea a fi într-adevăr fericită, căci, pe lîngă bogata sa activitate pe tărîm bisericesc, ca dascăl de

Teologie, rector și fecund redactor și publicist — peste 350 articole, lucrări, recenzii, etc. tipărite pînă în 1936 — P. S. Sa își dăltuise un chip sufletesc după povăturile Noului Testament, la a cărui predanie trudise mai mulți ani. În această privință un credincios îl caracteriza foarte potrivit în anul alegerii sale de episcop, cu următoarele cuvinte: „P. S. Nicolae Colan al Vadului, Feleacului și Clujului e un om integru, cu temeinică zidire sufletească. Dar mai presus de toate Prea Sfințitul Colan e un om bun, e un om bun în accepția superioară a cuvîntului. Privirea caldă și dulce ca o reverie de primăvară vădește toată imensa bunătate care se ascunde în sufletul său”.

I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan s-a născut la 28 noiembrie 1893, în Arpătac —

astăzi Araci — din Țara Bîrsei, într-o familie de țărani cu casă destul de grea. Școala primară a făcut-o în satul natal, iar cea secundară, sau medie, la liceul românesc din Brașov.

După terminarea liceului s-a înscris la Institutul pedagogic-teologic „Andreian” din Sibiu, după absolvirea căruia a trecut la Facultatea de Litere din București, unde și-a luat diploma de licență cu teza: „Stilul lui Dimitrie Cantemir în scrierile lui românești”. Datorită darurilor naturale cu care a fost din plin înzestrat și cercetării scrierilor vechi, cum este și teza de mai sus, I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan vorbește și astăzi într-un grai popular — cu mult duh cronicăresc și cu mireasmă de cazanii — frumos, înțelept și limpede ca o zi de vară.

Remarcat pentru însușirile sale de răposatul Mitropolit Nicolae Bălan, este trimis la studii de specializare, cu deosebire în Noul Testament, la Universitatea din Berlin.

Reîntors în țară a fost secretar arhieriscopesc (1921—1922), profesor de studiul Noului Testament (1923—1936) și rector al Academiei „Andreiane” (1929—1936). Pe lîngă acestea a mai avut și alte funcții cu caracter obștesc.

În anul 1934 a fost hirotonit întru diacon și mai apoi întru preot, iar în 1935 a fost hirotesit protopresbiter.

În 1936 este ales episcop al eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului, hirotonit întru arhieru și (la praznicul Sfinților Apostoli Petru și Pavel) înscăunat ca episcop la Cluj.

În 23 mai 1957 este ales Arhiepiscop al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Sibiu și Mitropolit al Ardealului, urmînd I. P. S. Sale Dr. Iustin Moiescu, actualul Mitropolit al Moldovei și Sucevei, iar în 26 mai 1957 este așezat sărbătorește în scaunul de Mitropolit al Ardealului.

Atît ca episcop la Cluj, cît și ca mitropolit la Sibiu, I. P. S. Nicolae Colan s-a străduit să fie de folos Bisericii și Patriei, așa cum își propunea în cuvîntul rostit la hirotonirea întru arhieru.

Activitatea I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, ca episcop și ca mitropolit, a fost bogată, rodnică și multilaterală. În Eparhia Clujului nu este parohie pe care să n-o fi cercetat măcar odată.

Pentru o colaborare rodnică în Balcani

Balcanii au fost în trecut butoiul cu pulbere al Europei. Lipsa de unire și înțelegere a popoarelor balcanice a fost cauza unor războaie pustiitoare. Cu atât mai mult, cu cât înșiși conducătorii statelor capitaliste au folosit în interesul lor situația tulbură din Balcani.

De pe urma conflictelor dintre țările balcanice au avut de suferit numai popoarele lor și au avut de câștigat numai dușmanii acestor popoare.

Situația relațiilor internaționale în general, asigurarea securității în Europa și în întreaga lume atîrnă într-o mare măsură de starea de lucruri din această parte a lumii.

Faptul acesta explică marea însemnătate internațională a oricărei strădanii în sprijinul prieteniei și colaborării rodnice între țările balcanice.

Iată de ce am urmărit cu deosebită luare aminte desfășurarea lucrărilor Consfătuirii de la Atena a reprezentanților Comitetelor de colaborare balcanică din România, Bulgaria, Jugoslavia și Grecia în zilele de 15—17 aprilie 1961.

Cei ce au participat la Consfătuire au discutat problemele dezvoltării prieteniei și colaborării popoarelor balcanice, problemele luptei lor pentru slăbirea încordării internaționale, pentru pacea și securitatea popoarelor. Ei au urmărit găsirea celor mai bune căi de continuarea strădaniilor pentru înlăturarea înțelegerii balcanice.

Din inițiativa Comitetului grec, a avut loc în ziua de duminică 16 aprilie o adunare măreață a cercurilor largi ale opiniei publice pentru sprijinirea prieteniei și colaborării între popoarele balcanice și pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii.

Cu toate că câteva zile în șir presa burgheză spunea că opinia publică din Grecia este indiferentă față de lucrările Consfătuirii, cu toate că autoritățile au luat măsuri pentru a mărgini numărul participanților la adunare și a o zădărnici, la adunare a venit un foarte mare număr de cetățeni. Încă înainte de deschiderea adunării sala teatrului unde avea loc adunarea devenise neîncăpătoare și mulți cetățeni se grupaseră în jurul intrărilor.

Pe partea din fund a scenei era așezat un panou mare, pe care era zugrăvit un porumbel alb înconjurat de drapelele statelor balcanice.

La această adunare au luat parte reprezentanți de seamă ai vieții publice, deputați, foști miniștri, oameni de artă, oameni de știință, muncitori, țărani, tineri, oameni

de convingeri politice diferite, uniți de dorința comună de a contribui la întărirea păcii și prieteniei în Balcani.

Adunarea a fost deschisă de vice-președintele Mișcării pentru înțelegerea balcanică, Pericles Arghiropulos, care a salutat călduros și a mulțumit reprezentanților străini pentru prezența lor, a exprimat simțăminte de dragoste și prietenie ale popoului grec față de vecinii din nord. S-a dat citire unei scrisori adresate adunării de d-na Lombresti, soția politicianului grec Alexandros Papanastasiu, luptător pentru înțelegerea balcanică, precum și unui scurt salut adresat de președintele Academiei din Atena, Spiros Melas. Academicianul sublinia că înțelegerea și colaborarea balcanică este astăzi o idee mai actuală ca oricînd.

A vorbit apoi Stamatis Merkuris, președintele Mișcării pentru înțelegerea balcanică din Grecia, care a arătat perspectivele înțelegerii balcanice.

Înainte ca Merkuris să-și fi început cuvîntarea, a avut loc un incident în sală: un mic grup de agenți provocatori ai Asfaliei (Siguranța greacă) și ai cercurilor războiului rece din țară au încercat să zădărnicească adunarea. Dar încercarea lor a fost zădărnicită în câteva minute de participanții la adunare, care scandau: „Afară cu provocatorii”.

După restabilirea ordinii, Merkuris a spus: „Anunț pe conducătorii celor puși să tulbure ordinea, că astfel de mijloace n-au reușit niciodată să zădărnicească lupta pentru pace și libertate”. În cuvîntarea sa, președintele a făcut o scurtă privire asupra vieții balcanice în trecut, subliniind apoi că în Balcani colaborarea internațională este o cerință care trebuie realizată imediat, precum și că nu există piedici esențiale în calea ei. Faptul că Grecia face parte din N.A.T.O., iar Bulgaria și România sînt semnatare ale Tratatului de la Varșovia, nu poate constitui un obstacol.

Pusă în slujba popoarelor balcanice, mișcarea noastră — a spus Merkuris — își manifestă dorința de a contribui la discutarea, în cadrul Organizației Națiunilor Unite, așa cum a propus guvernul român, a măsurilor regionale pentru apărarea și întărirea păcii. Ar fi, de asemenea, foarte folositor ca reprezentanții guvernelor din țările balcanice să se întâlnească grabnic, pentru a examina în comun acele puncte care unesc și nu care despart popoarele balcanice.

Totodată Merkuris a propus să se exprime oamenilor de știință sovietici și „cuceritorului olimpic al Cosmosului, Gaga-

copesc: Mitropolia Ardealului și Telegraful Român, și altele, sînt fapte care vin și mărturisesc despre activitatea pe care I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan o desfășoară și la Sibiu, propovăduind cu orice prilej munca, cinstea și pacea între oameni.

Acest eveniment a fost subliniat de P. C. Vicar Traian Belasçu, care, în cuvîntul pe care l-a rostit la Sf. Liturghie din prima zi de Rusalii, a adus I. P. S. Mitropolit Nicolae omagiul preoților și credincioșilor din Arhiepiscopie.

La capătul celor 25 de ani de arhierescă păstorire, rugăm pe bunul Dumnezeu să-i dăruiască încă mulți ani, întru rodnică păstorire, sănătate, pace și bună sporire.

Intru mulți ani Inalt Prea Sfințite Părinte!

TELEGRAFUL ROMAN

rin”, recunoștința fierbinte a popoului grec pentru această faptă fără precedent.

După încheierea lucrărilor Consfătuirii, delegații celor patru țări participante au plecat la Delfi, unde mișcarea lui Alexandros Papanastasiu a dat acum 30 de ani declarația pentru colaborare balcanică. Aici a fost dat publicității comunicatul comun al Consfătuirii.

Reprezentanții comitetelor își exprimă, în el, mai întîi mulțumirea pentru organizarea acestei Consfătuirii, care le-a dat posibilitatea să facă schimb de păreri asupra situației actuale din Balcani și stabilirii de legături între țările balcanice.

De asemenea, se subliniază în comunicat că participanții la Consfătuire au salutat și au sprijinit toate propunerile și acțiunile întreprinse pînă acum „în scopul creării în Balcani a unei zone a păcii, în care să nu existe arme nucleare și baze militare”. Această subliniere s-a făcut în cadrul analizării metodelor și mijloacelor de îmbunătățire a situației actuale în scopul stabilirii unei colaborări rodnice între țările balcanice în numele întăririi păcii în această regiune.

Participanții la Consfătuire au cerut să se sporească lupta pentru înlăturarea greutăților existente în dezvoltarea colaborării între țările balcanice. Ei au subliniat că există mari posibilități reale pentru rezolvarea problemelor balcanice în conformitate cu interesele popoarelor balcanice și în interesul păcii.

Totodată reprezentanții comitetelor au declarat că un mijloc de înlăturare a acestui țel este „înlăturarea principiilor coexistenței pașnice și reglementarea prin mijloace pașnice a problemelor nesolvate”.

S-a hotărît ca următoarea consfătuire de acest fel să se țină la Sofia, precum și să fie continuată pînă atunci organizarea de manifestări balcanice: un festival balcanic de muzică, o expoziție de artă populară la Atena și o întîlnire a medicilor la care să participe și Turcia.

Opinia publică mondială din Grecia a primit cu satisfacție rezultatele Consfătuirii de la Atena, pe care le-a socotit ca pe o victorie însemnată a forțelor păcii pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii în care să nu existe arme nucleare și arme rachetă.

C. Sirbu

O descoperire importantă

Se știe că îngrășarea vitelor numai pe bază de porumb însilozat, fără știuleți, este cu neputință, dat fiind că porumbul conține o cantitate mică de albumină. Acesta e motivul pentru care în colhozuri și sovhozuri, la rația de porumb se adaugă, de pildă, o anumită cantitate de leguminoase, acestea din urmă avînd un procent ridicat de albumină. Sporirea conținutului de albumină la unele nutrețuri, cum ar fi cocenii de porumb, cartofii, paiele și altele măcar cu o jumătate de procent, a fost din totdeauna un vis al oamenilor de știință. Căci aceasta ar da, dintr-o dată, un plus de sute de mii tone de carne de bovine, porcine, păsări.

I. I. Orobinski, docent al Institutului agrotehnic din Krasnoiarsk și titular al catedrei de microbiologie, a studiat timp de mulți ani influența antibioticelor asupra organismului animalelor. Munca sa a fost încununată de succes. În 1960, I. I. Orobinski a descoperit un microb nou, necunoscut pînă acum, pe care l-a numit „suis”. Cercetările făcute ulterior au arătat că microbul descoperit are o proprietate extraordinară: înmulțit într-un mediu nutritiv, „suis”-ul sporește brusc conținutul de albumină în furaje.

Folosind drept „materie primă” azotul din aer și hidrații de carbon din nutrețuri, acest microb „fabrică” albumină, adică sporește conținutul de albumină în furajele care duc lipsă. Introducând „suis”-ul într-un cartof (care conține unu la sută albumină) s-a constatat curind că procentul de albumină al cartofului a crescut pînă la 8 la sută! In afară de asta, trebuie menționat că „suis”-ul nostru a produs o mare masă microbiană: cartoful s-a transformat într-un produs cu totul nou, atit ca aspect cit și ca gust și miros. Prin calitățile sale nutritive el a întrecut pînă și orezul, acest furaj neîntrecut în ce privește conținutul de calorii. Cartoful în care a fost înmulțit „suis”-ul a fost denumit bacterofurajer.

Din punct de vedere economic, folosirea bacterofurajelor are o deosebită importanță: sporul de greutate crește vertiginos. Un purcel hrănit cu bacterofurajere crește și se îngrășă de două ori mai repede decit unul hrănit în mod obișnuit.

Preparatul sporește conținutul de albumină și în paie, în buruienile de nutreț insilozat, în pleavă, etc. Cantitatea de albumină din aceste plante furajere crește de la 1—2 pînă la 5—8 și chiar 9 la sută.

De remarcat că folosirea noului preparat nu cere investiții deosebite. Oricare zootehnician, crescător de vite, poate să-l dilueze într-o găleată cu apă și să toarne conținutul în cazanele în care se prepară mîncarea pentru porci, vaci, păsări. Din 100 de grame de cartofi bacterofurajeri poate fi preparată o tonă de furaje. Preparatul își păstrează calitățile timp de patru—șase luni. In afară de asta, drept „drojdie” pentru noul stoc de furaje, pot fi folosite furajele tratate mai înainte cu acest preparat. Pe lângă Institutul din Krasno-iarsk a luat ființă un laborator în care noul preparat e produs în mari cantități.

Acest minunat preparat mai are și alte proprietăți extrem de importante. Microbul „suis” degajă un antibiotic care creează condiții de nesuportat pentru toate microorganismele dăunătoare, din care cauză furajele tratate cu preparatul acesta rămîn proaspete timp de douăzeci, ba chiar și mai multe zile. Se sporește și conținutul de acid lactic, de vitamine și de stimulatori ai creșterii organismului. Vitele bolnave, tratate cu acest preparat, s-au însănătoșit repede, iar părul purcelilor a devenit neted, elastic, în timp ce pielea și-a recăpătat culoarea roză de dinainte.

A. M.

EU SÎNT PĂSTORUL CEL BUN

(Ioan 10, 11).

Păstoritul sau ciobănitul, cum se mai spune cu un alt cuvînt, este una din cele mai vechi îndeletniciri ale oamenilor, în căutarea lor de a-și agonisi cele necesare vieții. Mielul este socotit adesea ca chipul nevinovăției și al blindeții, iar viața grea a păstorilor este de mult cunoscută. Despre aceasta ne vorbește și Iacob de pildă, atunci cînd se plînge lui Laban, soțul său, ale cărui turme le păscuse 20 de ani, zicînd: „Ziua eram mistuit de căldură, iar noaptea de frig și somnul nu se lipea de ochii mei” (Facere 31, 40), la care se mai adaugă grija și tot felul de primejdii venite de la fiarele sălbatice, care dau meteu tircoale turmelor. Cu toate acestea, încă din vechime, păstoritul a fost privit, mai ales de cei bogați, ca o ocupație care înjosește, păstorii fiind adesea disprețuiți chiar. La egipteni — ne spune cartea Facerii — „tot păstorul de oi era spurcat” (Facere 46, 34).

În Sf. Scriptură însă, păstorii și păstoritul se bucură de o atenție deosebită. Dacă citim Vechiul și Noul Testament vedem cum această îndeletnicire și imagini luate din viața ei le întilnim aproape la tot pasul. Mulți dintre profeții și persoanele mai importante ale Vechiului Testament proveneau dintr-o păstorie. Așa de pildă patriarhul Iacob a fost păstor multă vreme, mai ales în prima parte a vieții lui, Moise, înainte de a fi fost chemat la conducerea poporului iudeu pentru a-l scoate din robia egipteană, a fost păstor în Madian, la soțul său Iotor (Ieșire 3, 1), la fel David a fost luat de lingă oi atunci cînd a fost uns rege de către profetul Natan. „Și acum — zice Domnul către profetul Natan — așa să spui robului meu David: Așa zice Domnul Savaot: Te-am luat de la stîna, de la oi, ca să fi povățuitor poporului meu Izrail” (II Regi 7, 8). „Și a făcut să se aleagă David, pe care l-a luat de la turmele de oi. Din mijlocul oilor l-a dus ca să pască pe Iacob, poporul său, și pe Izrail moștenirea sa. Și David i-a păstori cu inimă înțeleaptă și cu mină pricepută i-a povățuit” — citim în Psalmul 77, 70—72. Păstor a fost și profetul Amos, căci citim în cartea rămasă de la el: „Eu nu sînt prooroc și nici fecior de prooroc, ci sînt păstor și adunător de sicomore, și de la turmă m-a luat Domnul” (Amos 7, 14—15).

Legăturile dintre poporul ales — urmașii lui Iacob și ai lui Avram — și Dumnezeu în Sf. Scriptură sînt asemănaute adesea cu acelea care există între soț și soție într-o familie sănătoasă, dar mai ales cu legăturile dintre turmă și păstor.

„Iar noi, poporul tău și oile pășunii tale, te vom mări pururea pe tine și vom vesti lauda ta din neam în neam” — citim în Psalmul 78, 13. „Pentru că el este Dumnezeu nostru, iar noi poporul păstoriei lui și turma cea păstorită de mîna lui” (Ps. 94, 7). În altă parte însă, Dumnezeu este numit direct păstor, Păstorul lui Izrail, un păstor bun însă, care nu vrea decit binele și propășirea turmei. „El (Dumnezeu) este păstorul și țaria lui Izrail” (Facere 49, 24). „Domnul este păstorul meu și nimic nu-mi lipsește” — spune Psalmistul (22, 1). Și tot el numește pe Cel Prea Înalt „păstorul lui Izrail, cel ce paște pe ai lui Iosif ca pe o turmă” (Psalm 79, 1).

Sf. Scriptură ne mai arată apoi cum, încetul cu încetul, aceste însușiri de păstor ales trec cu deosebire asupra persoanei a doua din Sf. Treime, asupra Fiului lui Dumnezeu care urma să se întrupeze, asupra Mîntuitorului Iisus Hristos. Acest lucru ni-l arată într-un chip cu totul lămurit profetul Iezechiel, în cap. 34 al cărții sale, unde Dumnezeu, prin gura profetului, muștră aspru pe conducătorii poporului iudeu, care au avut grijă numai de ei înșiși, exploatînd și îngrășîndu-se din munca poporului. „Vai de păstorii lui Izrail — zice profetul — care s-au păstori pe ei înșiși. Păstorii nu trebuia ei oare să păstorească turma? Dar voi ați mîncat grăsimea și cu lina v-ați îmbrăcat; oile cele grase le-ați junghiat, iar turma n-ați păscut-o. Pe cele slabe nu le-ați întărit; oaia bolnavă n-ați lecut-o și pe cea rănită n-ați legat-o; pe cea rătăcită n-ați întors-o și pe cea pierdută n-ați căutat-o, ci le-ați stăpînit cu asprime și cruzime”. Vom aminti aici numai una dintre multele fărâdelegi săvîrșite împotriva poporului iudeu de către conducătorii lui și anume aceea a regelui Ahab care, deși stăpîn peste multe bogății, nu s-a lăsat pînă n-a ucis mișelește pe bietul țaran Nabot pentru a-i lua bucățica de pămînt. De aceea, „așa zice Domnul Dumnezeu — continuă profetul Iezechiel — iată eu vin asupra păstorilor, și voi cere oile mele din mîna lor și nu le voi da mai mult să pască oi, și nu se vor mai paște păstorii pe ei înșiși, și voi smulge oile mele din dinții lor și nu vor mai fi ele mîncare lor. Căci iată eu însumi voi căuta oile mele și le voi cerceta, cum cercetează păstorul turma sa în ziua cînd se află în mijlocul turmei sale, și le voi paște în pășune bună. Eu voi paște oile mele și le voi odihni, oaia pierdută și rătăcită o voi întoarce la staul, pe cea rănită o voi lega și pe

cea bolnavă o voi întări, iar pe cea grasă și năvălită o voi nimici și voi păstori cu dreptate”.

Aceeași idee este exprimată și în cartea profetului Zaharia, unde citim: „M-am făcut cioban peste oi. Și am luat două toiege. Pe unul l-am numit „milostivire”, iar pe celălalt „legămînt” și am început să pasc turma” (Zaharia 11, 7). text în care se arată însușirile lui Mesia, Păstorul cel ce va să vină. Tot pe Mesia, pe Mîntuitorul Iisus Hristos, îl are în vedere și profetul Miheia, cînd vorbește despre nașterea Sa, zicînd: „Și tu Betleeme, Efrata, mic ești între miile lui Iuda, din tine va ieși povățuitor peste Izrail, iar obirșia lui este dintru început, din zilele veacului. El va paște poporul prin puterea Domnului, întru slava numelui Domnului Dumnezeuului său și toți vor fi fără grijă, iar el va fi mare pînă la marginea pămîntului” (Miheia 5, 1, 3).

Din acest motiv deci Mîntuitorul Iisus Hristos, cînd a fost trupește printre oameni, s-a numit pe Sine „păstorul cel bun”. Este de o rară frumusețe și gingășie și întru totul adevărată asemănarea pe care Domnul o ia din lumea păstoritului, atunci cînd zice: „Eu sînt ușa, de va intra cineva prin mine se va mîntui, și va intra și va ieși și pășune va afla. Furul nu vine decit să fure și să junghie și să piarză; eu am venit ca oile mele viață să aibă. Eu sînt păstorul cel bun. Păstorul cel bun sufletul său și-l pune pentru oi, iar năimitul, care nu este păstor, vîzînd că vine lupul, lasă oile și fuge” (Ioan 10, 9—12). Un astfel de păstor, care nu-și părăsea turma la vreme de primejdii, a fost și proorocul David cînd păștea oile tatălui său Iesei, căci zice: „Robul tău a păscut oile tatălui său și cînd se întimpla să vină leul sau ursul să ia vreo oaie din turmă, atunci eu alergam după el și i-o luam din gura lui. Iar dacă el se arunca asupra mea, îl apucam de coamă și-l loveam pînă îl ucideam” (I Regi 17, 34).

Despre Mîntuitorul, ca Păstorul cel bun, este vorba și în pilda cu oaia pierdută de la Luca 15, 4—7. Acest lucru ni-l arată și o seamă de icoane de prin casele unor credincioși de ai noștri, în care Mîntuitorul Iisus Hristos este zugrăvit ca păstor, purtînd în brațe sau pe umerii Săi un miel sau o oaie. Sf. Apostol Pavel numește și el pe Iisus-Domnul „Păstorul cel mare” (Evrei 13, 20), iar Sf. Apostol Petru îl numește „Maimarele păstorilor” (I Petru 5, 4).

Intr-adevăr Mîntuitorul Iisus Hristos, cît a petrecut în lume, a făcut lucrare de păstor adevărat. El însuși ne spune că „sînt în mijlocul vostru ca cel ce slujește” (Luca 22, 27), ca cel ce nu trăiesc pentru mine, parcă vrea să spună, ci pentru voi. Multele binefaceri pe care le-a revărsat din belșug asupra oamenilor ne grăiesc din plin despre acest lucru. Din acest motiv, noroadele îl urmau în număr mare, iar Lui îi era „milă de ele, căci erau necăjite ca oile fără păstor”, ne spune Sf. Evanghelist Matei (9, 36), vindicîndu-i și întărindu-i, așa cum spune profetul Iezechiel în locul arătat mai sus. Pentru astfel de pricină, mitropolitul Varlaam numește pe Mîntuitorul în Cazania sa: Impăratul dreptății, Impăratul păcii, Impăratul a toată mila și blindețea.

*

La capătul acestor rînduri, vom spune deci că Sf. Scriptură este bogată în asemănări luate din lumea păstoritului, că mulți prooroci au fost luați dintre păstori, ca dintre niște oameni simpli dar curajoși și curați cu inima, că Mîntuitorul însuși s-a numit pe Sine păstor, El fiind chipul adevăratului păstor, care se mistuie de grija turmei, dîndu-și chiar viața pentru ea, pentru ca noi, cei ce credem în El, mai multă viață să avem.

Să-i urmăm deci cu rivnă învățătura, să fim fii ai păcii, să luptăm din răzputeri ca viața să triumfe asupra celor ce mai vor moarte sau războaie, căci toate acestea le facem pentru fericirea noastră și bucuria Celui ce a venit ca lumea „viață să aibă și mai mult să aibă”.

GH. P.

Despre pomenirea răului

În viață se întâmplă uneori să zici cuiva sau să-ți zică cineva vre-un cuvânt nepotrivit, care aduce supărare, sau să-ți facă vreo pagubă. Dacă am pune la inimă toate micile greșeli, și le-am ține minte și am căuta să ne răzbunăm pentru ele, greu am mai avea liniște și greu ar mai putea trăi oamenii laolaltă. Care om nu greșește? — Se cuvine dar să fim iertători unul cu greșala celuilalt și să facem pace, acolo unde s-a ivit tulburarea.

Sfinții Părinți ne învață să nu cădem în patima pomenirii răului, ce ni s-a făcut de fratele nostru.

Pomenitori de rău sînt aceia care își amintesc cu nemulțumire neplăcerile pe care le-au pățit de la aproapele lor. Are pomenirea răului acela care la amintirea răului pricinuit de aproapele său, adaugă gânduri de răzbunare, dorințe păcătoase de a răsplăti răul cu rău. Din dorințele de a răsplăti răul cu rău și din plănuirile de răzbunare, ce se ivesc și stăruiesc în sufletul celui ce a pățit răul, se cunoaște că în sufletul aceuia se află pomenirea răului.

Cine are în suflet pomenirea răului, ca unul ce calcă porunca lui Dumnezeu, îndemnătoare la iubirea tuturor (Matei 5, 44—47), este departe de liniștea sufletească ce își are pricina în împlinirea poruncilor mîntuitoare, precum departe este și de Dătătorul poruncilor celor ducătoare spre fericire, deci de Dumnezeu.

Pomenitorul de rău de multe rele se face vinovat, căci pomenirea ce o are în cugetul său, nu numai că vedește răutatea din sufletul lui, — care este pricinuitoarea pomenirii de rău —, dar prin această pomenire pățimășă multe rele își pricinuieste, mai întii lui însuși, și apoi, și altora.

Dintre răutățile ce se arată a fi în sufletul pomenitorului de rău, cea dintii este minia, a cărei împlinire este pomenirea răului.

Minia, la rîndul ei, este pricinuită de alte rele, dintre care Părinții amintesc mai ales iubirea de plăcere, iubirea de slavă și iubirea de avere. Pomenitorul de rău, avînd în suflet, ca pricină a pomenirii de rău, minia, are în același timp și una dintre pricinile miniei, dacă nu pe toate la un loc.

Dar pomenirea răului, nu numai că vedește răutățile ce o pricinuiesc pe ea, ci le și întărește pe acelea, arătîndu-se astfel a fi și păzitoare a păcatelor de mai înainte, căci știut este că, pe măsură ce se adaugă la răutățile de mai înainte o răutate nouă, sporește în suflet răutatea și se face și mai întărită.

Pomenitorul de rău, însă, nu sporește nici în virtute, ba chiar nici pe cele ce i se părea că le avea nu poate a le păzi neștirbite, pomenirea răului fiind și pierderea virtuților.

Ca o rugină a sufletului, ca un vierme al minții se arată pomenirea răului, căci pricinuieste multă neliniște sufletească, împingînd la plănuiri neliniștitoare, la gânduri turburătoare, la simțăminte neplăcute. De aceea pe bună dreptate s-a zis că pomenirea răului este cui înfipt în suflet și vierme al minții.

Fiind pricină de tulburare și de înmulțire a păcatelor și pieire a virtuților, pomenirea răului este și pricină de curmare a rugăciunii și de rușinare a ei. Acest lucru îl poate vedea fiecare dintre cei pomenitori de rău chiar în vremea cînd își săvîrșește rugăciunile, căci, nu numai că cere de la Dumnezeu cele rele pentru fratele său, dar chiar și altceva cerînd de la Domnul, se trezește adeseori uitînd de cererile sale spre mîntuire, turburat de amintirea celui ce l-a năcăjit și l-a păgubit, aceasta arătîndu-i-se în minte mai degrabă decît cele spre mîntuire.

O astfel de rugăciune, făcută cu pomenire de rău, este neprimită la Dumnezeu, care a zis: „Cînd stați de vă rugați, iertați de aveți ceva împotriva cuiva, ca și Tatăl cel din ceruri să vă ierte vouă greșalele voastre” (Marcu 11, 25) și încă: „Cînd va fi să duci darul tău la altar, și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva

ta, lasă darul tău acolo, înaintea altarului, și mergi, întii împacă-te cu fratele tău, și apoi venind adu darul tău” (Matei 5, 23—24), iar aceasta se înțelege despre orice rugăciune.

Pomenirea de rău, ca una ce se săvîrșește în cuget, nu are trebuință nici de mijloace, nici de împrejurări anume. De aceea ea poate fi în lucrare în toată vremea și în tot locul, fără nici o împiedicare; și așa și este, căci pomenitorul de rău, nefiind împiedicat de nimic din cele dinafară, în toată vremea are întru sine pomenirea răului, săvîrșind un păcat neîncetat, o fărădelege neadormită, avînd cu sine și întru sine o răutate de fiecare clipă; iar aceasta, nu numai în vremea cînd este treaz cu trupul, ci și în timpul somnului. Bine s-a zis, deci, că: „cel ce are în suflet pomenire de rău, ori de mîncîncă, ori de doarme, ori de umblă, ca de rugină se mîncîncă, și păcatul întotdeauna nedespărțit îl are și rugăciunea lui se preface în blestem, și toată osteneala lui se face neprimită”.

Cînd pomenirea răului, — această iicică a miniei, — va găsi vreme cu bun prilej, se va arăta înafară atît prin cuvînte, în păcatul clevetirii și al grăirii de rău, cît și în fapte de răutate vrednice de toată osînda.

Așa cum atunci cînd învîrtește în minte gânduri de pomenire a răului, pomenitorului de rău i se pare că face un lucru de laudă și folositor, tot așa și atunci cînd își varsă înafară, prin cuvînt, veninul pomenirii de rău, vorbind de rău pe aproapele său, crede că săvîrșește o faptă bună, fie pentru că dă prilej celor ce aud, zice el, să se ferească de omul ce le-ar putea pricinui răul, fie pentru că îi îndeamnă pe aceștia să-i fie folositor aceuia. Oamenii duhovnicești au arătat însă că, departe de a fi spre zidire, vorbirea de rău, ca și maica sa pomenirea răului, și strămoașa ei minia, este pricină de învrăjpire și au lămurit că vorbirea de rău este odraslă a miniei, a urii, o boală subțire și tainuită, care nimicește dragostea și înstrăinează de dragoste, pricină de împovărare și de întristare a inimii și pierderea curăției sufletului. (Vezi: Scara sîntului Ioan Scărarul).

Toate acestea știindu-le noi, este firesc să ne punem întrebarea: cum putem scăpa pentru totdeauna de pomenirea răului, această boală pricinuitoare de moarte sufletească și aducătoare de multe tulburări? La această întrebare primim răspuns mai întii de la Insuși Mîntuitorul, Care ne îndrumă să nu răsplătim răul cu rău, ci mai degrabă să fim gata a săvîrși bine în locul răului ce ni se pricinuieste din partea celor ce ne necăjesc pe noi (Mt. 5, 39 urm.). La fel ne învață și Sîntul Apostol Pavel, care zice: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruește răul cu binele” (Rom. 12, 21). Așa au făcut toți aleșii lui Dumnezeu. Sfinții Apostoli, împlinind cuvîntul Domnului, s-au purtat în așa fel în fața celor ce îi necăjeau pe ei, încît au putut spune, prin rostul Sîntului Apostol Pavel: „Ocăriți, noi binecuvîntăm. Huliți, noi mîngîiem” (I Cor. 4, 12—13).

Ca unii ce s-au călăuzit după îndrumările date de Mîntuitorul, aleșii lui Dumnezeu n-au făcut altceva decît să urmărească întru toate preamărirea lui Dumnezeu prin împlinirea poruncilor sînte, ținînd mai ales la dragostea, „care acoperă mulțime de păcate” (I Petru 4, 8) și care nu se aprinde de minie și nu pune la socoteală răul (I Cor. 13, 5).

Despre unul dintre următorii Domnului se spune că, fiind batjocorit de un frate al său, ca răspuns la această batjocorire, a zis: „Aș putea să-ți spun și eu la fel, dar legea lui Hristos îmi închide gura”.

„Cel ce și-a agonisit dragostea, acela s-a înstrăinat de vrăjebă” și nu numai de vrăjebă, ci și de toate cele ce duc la ea, deci și de pomenirea răului și de minie. Dar pentru că la dragoste se ajunge prin lupta pentru nepătimire, de trebuință este să ne luptăm și noi pentru înlăturarea a tot cugetul pățimăș și a toată lucrarea alcătuitoare de patimi și de răutate, deci și împotriva pomenirii răului, fie că o lovim pe aceasta cu surparea miniei, fie că săpăm la temelie ei prin înlătura-

rea pricinilor care duc la minie, fie că ne luptăm împotriva cugetelor ce o vădesc pe ea, uscîndu-le prin pomenirea poruncilor lui Dumnezeu și prin rugăciune, sau cu amintirea patimilor Domnului ne luptăm împotriva lor. Lucrul de căpetenie este acela de a urmări cu tot dinadinsul să scoatem din noi orice urmă de răutate, căci, după cuvîntul sîntului Isidor Pelusiotul: „Răutatea și de Dumnezeu ne depărtează și pe unul de altul ne depărtează” și bunătatea să o căutăm, pentru că, după cuvîntul aceuiași: „Bunătatea și la Dumnezeu ne duce, și pe unul cu altul ne unește”. Iar ca să putem face aceasta cu folos, să urmăm și învățătura sîntului Marcu Ascetul, care zice: „Zăbovește în cuget, și nu vei osteni în ispite, iar de fugi de acolo, rabdă necazurile cele ce vin asupra-ți”. Să stăruim, deci, în cuget, cercetînd gîndurile noastre, ca să cunoaștem care din ele sînt alcătuitoare de răutate și care pricinuiesc bunătatea, și pe cele rele să le înlăturăm, chiar de la prima lor răsărire, iar pe cele bune să le primim cu bucurie. Impotrivirea față de gîndurile aducătoare și sporitoare de răutate ne va fi cu atît mai ușoară cu cît le vom sta împotriva mai curînd, adică pînă cînd încă nu primesc putere în cugetul nostru și încă nu s-au întărit prin faptele pe care le pricinuiesc.

Să mai știm și aceea că, dacă cugetul pățimăș cel pricinuit de răutate îl vom învinge, atunci învingem deodată toate răutățile ce ar putea să-i urmeze. De aceea de foarte mare însemnătate, pentru îmbunătățirea noastră, este lupta de gînd, împotrivirea cea din cuget. Cine nu se ostenește cu această lucrare, acela va fi biruit de răutatea cea din minte, căreia îi va urma răutatea arătată în privire, în cuvînt și în faptă, iar prin aceasta va spori în suflet toată nelegiuirea, care aduce cu sine orice tulburare nedorită de noi, de care fie să scăpăm toți, prin harul Domnului nostru Iisus Hristos.

Să fim oameni ai iubirii frățești, ai păcii și binevoiri, ca viața noastră să fie tot mai frumoasă!

Teofil Pirianu

Stăruința în muncă

Oratorul grec renumit Demostene a trăit între anii 384—322 înainte de Hristos. El a arătat prin viața și opera sa că nu te naști orator, ci ajungi prin muncă și mare stăruință. Era gingav din naștere. Pentru a-și corecta defectul acesta, el declama bucăți întregi cu gura plină de pietricele. Avea vocea slabă. Pentru a-și întări glasul se ducea pe malul mării și se lua la întrecere cu vuietul valurilor. Pentru ca să nu iasă între oameni și să-și piardă vremea cu discuții obișnuite, își radea jumătate de cap, încît trebuia să stea închis în casă. În felul acesta studia, medita luni întregi, citea, scria și se exercita compunînd discursuri pentru orice ocazie. Se spune că în aceste retrageri ale sale a copiat pe istoricul Tucidide de 8 ori. De la el ne-au rămas vre-o 60 de discursuri, dintre care celebre sînt discursurile împotriva regelui Filip al Macedoniei, numite „filipicele”. Stilul său este un model de puritate și concizie. Elocința sa este convingătoare; în ea se simte puterea și viața. El este unul din cei mai mari oratori ai lumii.

Iată un strălucit exemplu de stăruință în muncă și studiu prin care și-a corijat defectele fizice și a ajuns un mare orator. Pilda sa este bună de-a fi urmată de toți aceia care vor să ajungă să realizeze ceva în viață și să fie folositori societății din care fac parte. Vrei să ajungi un om prețuit, care lucrează pentru binele omenirii, corijează defectele sufletești și trupești și fi un model ales pentru semenii tăi! Cît trăiești pe pămînt deviza vieții tale să fie: muncă stăruitoare și să faci bine tuturor cu inimă largă și cu prisosință! Atunci ești un adevărat erou al muncii, care merită să fie stimat și urmat de alții. Viața ta prețuiește atît cît ai fost de folos societății omenești și cît bine ai săvîrșit din dragoste de om, din dragoste de popor.

Pr. V. A. Bassarabin